

Неделя, 28 октомври 2012 г.

02:45 ч.

Изправям се в леглото.

Това е само сън.

Само сън.

Усещам как сърцето ми лудо пулсира във всяка клетка на тялото ми. Думка с такава сила, че го чувам. Задъхвам се, цялата съм потна.

Беше само сън.

Опитвам се да се убедя, че е така. С цялата си душа копнея да повярвам, че споменът, изплувал току-що в съзнанието ми, не е истински. Не може да е истински.

Но не е така. Помня всичко съвсем ясно, сякаш се е случило вчера. С всеки спомен, възстановен през последните няколко дни, изскача по още един. Неща, които дълго съм потискала или просто съм била твърде малка, за да запомня, се завръщат в съзнанието ми с пълна сила. Неща, които не искам да си спомням. Неща, които не искам да знам.

Отмятам завивката и протягам ръка към лампата, щраквам ключа. Стаята се изпълва със светлина и аз изпищявам, осъзнавайки, че в леглото ми лежи някой. В мига, в който писъкът отеква от устата ми, той се събужда и рязко се изправя.

– Какво, по дяволите, правиш тук? – шепна високо.

Холдър си поглежда часовника, после разтърква очи с длани. Когато се разсънва достатъчно, че да отговори, слага ръка на коляното ми.

– Не можех да те оставя. Искях да съм сигурен, че ще си добре. – Вдига ръка към шията ми, точно под ухото, и прокара палец по линията на челюстта ми. – Имаш сърцебиене. – Казва, усетил пулса ми с върховете на пръстите си. – Уплашена си.